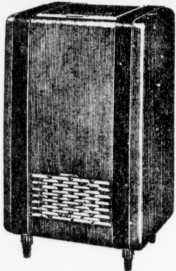

Kattens
dejlig
varme...

HESS-DAN
den lille varmestere

Olieförbruk helt ned til
0,18 liter pr. time. In-
gen udgift til væger.
Automatisk trækregule-
ring. Spar 20 % af
Deres varme penge og
få stort varmeudbytte.

Pf
VALDEMAR LÜTZEN

Haldið SOSIALIN

FØROYA

BANKI

í MIÐVÁGI: týsdag og miðvikudag: kl. 2—4, hósdag og leygardag: kl. 10—12.
tlf. 7.
í SANDAVÁGI: mánadag: kl. 2—4, miðvikudag og fríggjadag: 10—12.
tlf. 108.
í SØRVÁGI: mánadag og týsdag: kl. 10—12, hósdag og leygardag: kl. 2—4.
tlf. 88.

ÚTBANKIN Í VÁGUM

hefur nú 3 skrivstovur

Í MIÐVÁGI
Í SANDAVÁGI
Í SØRVÁGI

Skrivstovur útbankans hava opið soleiðis:

Borgshavn

í Borgshavn er til sølu ein íbúgvíngar-
skúrrur 8×8 alin og ein saltíngarskúrrur
8×16 og ein bátur, 29 fót, um hóskað.
boð fast.

Prentsmiðjan visir á.

Aðalfundur

Klakksvíkar sjúkrakassi heldur eyka-
aðalfund hósdagin 29. desember kl. 8 í
Kl-húsinum.

Dagsskrá:

1. Byggjan av húsi.
2. Ymiskt.

Nevndin.

Málaraarbeiði

Alt málaraarbeiði, tapetsering,
selolosearbeiði og skiltiskriving verð-
ur útført.

Gamlir og nýggir møblar verða
eisini málaðir.

Biðið um tilboð.

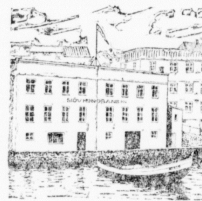
KAI NOLSOE
málaramestari
telefon 96. — Tvoroyri.

PRENTSMÍÐJAN Á HEYGSBREYTI TÓRSHAVN

AVRIKAR ALT PRENTINGARARBEIÐI

TELF. 1820

SJÓVINNUBANKIN

Tað loysir seg altíð at hava konto
í bankanum.
Vit geva fegin allar upplýsingar
um financiering á øllum økjum.
Gangið inn á gólvíð og tosið við
okkum.

Innlánsrenta:

Vanlig bankabók: 3 1/2 % p. a.
Bankabók við 3 mánaða upp-
søgn: 4 % p. a.
Tjekkikonto: 2 % p. a.

Aðalskrivstova: TÓRSHAVN - Tlf. 1150

Deildir: NORDØYA BANKI, Klakksvík, Tlf. 296
SJÓVINNUBANKIN, Sørvágur, Tlf. 19
SJÓVINNUBANKIN, Sandavági, Tlf. 101
SJÓVINNUBANKIN, Sandoyar deild Tlf. 42
Avgreiðsla: Runavík, Tlf. 7017

Niels M. Nielsen úr Sandvíkini farin

Nýliga doyð, suðuri í Vági hin um
alla Suðuroy væl kend Niels Martinus
Nielsen, 77 ára gamal.

Hann var víða gítin millum eldri sjó-
menn, eisini norðanfjórð, tá ið so man-
gar haðani fóru og sigldu við suðuroy-
arskipum, tí stív helvín av øllum fiski-
forum í Føroyum hevði heimað í
Suðuroynni. Niels Martinus, sum hann
varð nevndur manna millum, var sum
eitt l'vandi domi og fyrimynd uppá teir
reystu kapparnar frá seglskipstíðini —
ein tíð, tá ið tað ráddi nógv meira um
sjómanshegni og dirvi, enn nú við øl-
lum modernaðum hentlukum á nýggjum,
stórum maskinforum. Teir ungu sjómenn
inir nú duga illa at hugsa sær til tað,
ið fedrar teirra máttu tola í ódnarveðri
á opnum dekki, ofta bundnir við róðri
langar tíðir; ofta at minka segl og repa
í verstu sjóvarlsku, tá eingi stýrihús og
ongar vóru maskinurnar at líta á. Og í
logn at rekast millum lond í langar tíð-
ir, og dagarnir tóktust ongan enda at
taka; og hvør mangan ferð máttu teir
ikkí, staddir nærhendis landi, í stilli í
bátin og rógva skipið útfrá, í tímar og
óktir, fyr, ikki at farið skuldi enda uppi
á turrunum.

Niels Martinus fór sum vant tá í
tíðini til sjós 14 ára gamal, — hann var
ikkí borin til góðs og gull — men hann
var hin fœddi sjógarpin, tað sýndi hann
við tað sama.

Ár um ár var hann fiskimaður; var

stakgøður fiskimaður, arbeiðsfús og á
odda, tá ið á stóð í ódnarveðri. Hann
var ikki gamal í gotuni, tá ið hann
fyrstu ferð var biðið til bestamann; tá
var lítið av skiparalærdum monnum, so
tað vóru teir skilabestu og djarvastu a-
litismenn, ið vóru valdir til bestumenn;
og Niels Martinus var sjálvaldur til
hetta álitisstarv.

Tað eru mangar søgur, ið liva á
mannamunni enn, um hansara dirvi og
dugna. Eg skal bert taka ein: tvey dóm,
sum ein annar skilamaður, ið kendi
Niels eina best, hevur greitt mær frá:

Eina ferð, teir sigldu við øllum segl-
um uppi, vaks vindurin so nógv, at teir
hildu tað vera ráðiligest at minka segl-
ini. Eitt rep kundi takast í toppseglið,
og varð tað sagt at muna móti einum
stórseglsrep; men fyrst mátti toppstong-
in lækkast niður, fyrri at fáa repað topp-
seglið. Niels Martinus, ið tá var besti-
maður og tiltikin versgarnari, fór tí upp
á góðsið at taka bóltin frá, ið helt topp
stongini uppi, so at hon kundi takast
niður í repshædd. Tá ið hann hevði hetta
gjørt, og teir linaðu toppstongina niður,
slitnaði «jollan», teir nevndu, í topp-
stongsdragnum, og stongin rendi niður
við mastri, líka í dekkið og breyt ikki
sørt fyr, sær. Fyri Niels Martinus
kundi hetta verið seinasta stund, tí tað
var eitt satt undir at stong við «fallum»
ikkí tóku hann við sær í dekkið, men
so fimur, krøkin og heppin var hann,
at tað eydnaðist honum at halda seg

fastan á mastrahóvdinum, tá ið alt «rós
aðie t.l dekkis; annars hevði tað verið
hansara vissi deyði. So góðar nervar
hevði hin gamli, at tað eins og nam
ikkí við hann, at hava verið deyðanum
so nær; tí eins og eingin vandi hevði
verið á ferð, fór hann sum oddamaður í
holt við at fáa stong, og alt ið henni
fylgdi, aftur í rætt lag.

Annað dómur var frá einaferð, hann
brann á við rokstorni, so teir noyddust
at repa. Teir høvdu tikið tvey rep í
stórseglið, og skóru eina lissu í skink-
uln til triðja rep; men so nógv stóð á,
at «máttan» sum skinkulin var festur í,
skræðnaði, so teir fingur ikki tikið triðja
rep niður. Tá gav Niels Martinus seg
tí — sjálvsagt við lissu á sær, annars
kundi hann verið slongdur úr segl-
um í sliikum veðri og finna sin bana — at
fara upp á bummin og royna tað, fyrri
øllum at meta, vónleysa verk at seyna
«máttina» fasta aftur, so triðja rep
kundi takast í. Og móti hvønn mans
meti eydnaðist tað honum við síni laga-
lgeit og stóra dugnaskapi, hóast verstu
umstøður av tann harða storminum, at
útinna hetta bragd, sum frásøgumaður
min segði seg hava høyrð, bert vera
framt einaferð áður.

Hesi bæði dómir eru nokk t.l at sýna
hvør stakmaður Niels Martinus var í
áreiði og sjómanskunnskapi, hann gekk
væl fram um teir flestu, tá ið tað í
ódnarveðri galt um dirvi og dugna, at
bjarga fólki og far.

Tummas Poulsen hjá Minu, sum sjálv
ur hevur verið ein veiðuklógv og fram-
úrskarandi djurvar sjógarpin, royndur í

leiki millum tað úrvalsið av fremstu
veðu- og sjómmonnum, sum í mong ár
fylktust um hin tiltikna skiparan og
fiskikongin Jóhan á Gjörðum, — segði
um Niels Martinus av egnum royndum
og eftir frásøgn teirra, sum kendu hann
best, at faur mund; hava sýnt stórri
dirvi og mannsevni á skipabunka, í
royndarstund, enn hann.

Sjálvsagt hevði Niels Martinus síni
brek sum vit øll, hvør á sin hátt; men
hann gjørdi ongum mein, var sum tey
gomlu søgu, verstur móti sær sjálvum;
men hjartalagð var gott. Ein, sum hevði
verið saman við honum, segði: at um
várnarnar var vanligt at skerpuð kom
sum proviantur umborð í slupurnar,
og varð tað býtt millum manningina.
Niels Martinus goymdi hvønn bita,
hann fekk í sin lut, t.l konuna og børn-
ini; tí hann var ikki borin til góðs og
jorð, og tí var tað forkunnugt hjá teim-
um at fáa eina verð av skerpuð.

Tey seinastu 25 áriní hava hann og
hansara búð í Vági, tí fyrri ognarlest
máttið um ein hjartagóðan og framúr-
skarandi sjógarpa, livir enn millum tey
avvarandi, og millum sjómenn frá teir-
farnu, harðbalnu seglskipstíðini, ið
fostrað, so frægar garpar, sum teir
nakrantið og nakrastaðni hava stigið inn
um skipaborð; og Niels Martinus var í
fremsta rað, teirra millum.

Friður og signing yvir minni hansara.
H. Poulsen.